

Arrest

nr. 307 394 van 28 mei 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P-J DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 mei 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 15 mei 2024.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P-J DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER EN T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Angolese nationaliteit.

Op 15 mei 2024 reisde verzoeker van uit Luanda (Angola) naar België.

Verzoeker was in het bezit van een Angolees paspoort en een Belgische verblijfskaart. Bij controle aan de grens bleek dat de verblijfskaart van verzoeker geseind stond voor inbeslagname en dat de verblijfskaart reeds gesupprimeerd werd op 17 april 2024.

Aangezien verzoeker niet in het bezit was van een geldig Schengenvisum in zijn paspoort werd hem op diezelfde dag een beslissing tot terughouding ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37.530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is verzoeker van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn terughouding. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Verzoeker heeft alert en diligent gereageerd. Zo heeft verzoeker een beroep ingediend binnen de schorsende termijn van 10 dagen.

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna de Terugkeerrichtlijn), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van van het verbod van willekeur.

Verzoeker stelt dat er geen belangenafweging is gebeurd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt een gezinsleven in België te hebben. Hij meent dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd. Tevens stelt hij dat er geen onderzoek is gebeurd naar zijn reismotieven, met name het zich herenigen met zijn gezin.

In zoverre verzoeker de schending van het hoorrecht aanvoert, kan hij prima facie niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald het grensverslag blijkt dat verzoeker werd gehoord. Tevens werd aan verzoeker een vragenlijst hoorrecht overgemaakt, welke hij weigerde in te vullen.

Uit het grensverslag blijkt dat de verblijfskaart van verzoeker geseind stond voor inbeslagname (PV : DE.11.L4-01359422) en dat deze kaart sinds 17 april 2024 gesupprimeerd is. Tevens blijkt uit dit verslag dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig Schengenvisum voor binnenkomst.

Thans beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Het komt in de eerste plaats toe aan verzoeker om het bestaan van zijn gezinsleven aannemelijk te maken.

Verzoeker stelt dat hij een gezin vormt met zijn drie minderjarige kinderen.

In de stukken van het administratief dossier is geen enkele indicatie van een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen terug te vinden. Niettegenstaande verzoeker door de grenspolitie werd gehoord heeft hij geen melding gemaakt van een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker het bewijs toe dat hij alimentatie betaalt voor S.D.S.A.G. en voor G. en G. Hij legt ook een factuur voor van de stad Sint-Niklaas die aan hem gericht is voor het betalen van gezinsopvang van S.D.S.A.G. Daarnaast legt hij ook een brief voor van mevrouw O.K. die stelt de moeder te zijn van G.A. en G.A. Ze stelt dat verzoeker de vader is van haar kinderen. Ze stelt dat er sprake is van gedeeld ouderschap, in de zin dat de kinderen in de week bij haar verblijven en in het weekend bij hun vader. Ze stelt te werken in de zorgsector en in het weekend onregelmatige uren te hebben, waardoor ze aangewezen is op verzoeker voor de zorg van de kinderen. Ze stipt aan dat verzoeker instaat voor het vervoer van de kinderen naar hun buitenschoolse activiteiten. Tot slot stipt ze aan dat hun tweede kind bijzondere behoeften heeft en constant aandacht en therapieën nodig heeft en dat het verzoeker is die zorgt voor zijn welzijn.

Verzoeker stelt dat er geen belangenafweging is gebeurd aangaande zijn gezinsleven. Aangezien er in het administratief dossier niet de minste indicatie van een gezinsleven terug te vinden is en verzoeker geen gewag heeft gemaakt van het bestaan van een gezinsleven in België ten aanzien van de verwerende partij, kan verzoeker niet verwachten dat er door de verwerende partij een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt prima facie niet aannemelijk dat er geen zorgvuldig onderzoek is gebeurd of dat de verwerende partij zich niet op correcte gegevens heeft gebaseerd om tot haar beslissing te komen.

De Raad wijst er evenwel op dat hij als annulatierechter desgevraagd vermag te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld.

Niettegenstaande verzoeker geen geboorteaktes voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat hij de vader is van de drie kinderen, legt hij wel stukken voor waaruit blijkt dat hij alimentatie betaalt voor de kinderen.

Wat betreft de band die verzoeker heeft met de kinderen, buiten de financiële ondersteuning, ligt er heel weinig voor.

Voor wat het eerste kind betreft brengt verzoeker niets bij.

Voor het tweede en derde kind brengt verzoeker een brief bij van mevrouw O.K., die stelt de moeder van de kinderen te zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker oorspronkelijk een verblijfsrecht heeft verkregen als wettelijk geregistreerde partner van mevrouw O.K. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat mevrouw O.K twee kinderen heeft. Uit de geboorteakte van het jongste kind blijkt dat enkel de moeder vermeld wordt. Er worden geen gegevens van de vader vermeld.

Verzoeker en mevrouw O.K wonen niet meer samen. Mevrouw O.K. stelt dat de kinderen in het weekend bij verzoeker verblijven omdat zij in de zorgsector werkt. Hiervan wordt niet het minste begin van bewijs aangebracht. Er ligt geen arbeidsovereenkomst voor, noch een officiële verblijfsregeling. Evenmin liggen er bewijzen voor van de buitenschoolse activiteiten van de kinderen of van de zorg die het jongste kind behoeft. Evenmin brengt verzoeker foto's bij waaruit eventueel zou kunnen afgeleid worden dat hij buiten de financiële bijdrage aan de kinderen, ook een andere band heeft met de kinderen. De brief van mevrouw O.K., die een gesolliciteerd karakter vertoont, volstaat prima facie niet om aan te tonen dat de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied noodzakelijk is. Verzoeker kan de alimentatie die hij heden ten dage betaalt ook storten vanuit zijn land van herkomst.

Bovendien kan verzoeker gebruik maken van moderne communicatiemiddelen om, indien gewenst, nog contact te houden met de kinderen en mevrouw O.K.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

Met zijn betoog maakt verzoeker prima facie niet aannemelijk dat de door hem ingeroepen bepalingen werden geschonden.

De twee middelen zijn niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU